

Die unzertrennlichen Brüder

Von den Anfängen der methodistischen Kirche

برادران جدایی ناپذیر آغاز کلیسای متودیست

Manfred Marquardt
Übersetzung: Kimia Mokari

Eine kleine Geschichte des Methodismus
in Deutsch und Persisch

Die unzertrennlichen Brüder

برادران جدایی ناپذیر

Impressum

Manfred Marquardt

Die unzertrennlichen Brüder. Von den Anfängen der methodistischen Kirche - eine kleine Geschichte des Methodismus in Deutsch und Persisch. Ins Persische übersetzt von Kimia Mokari.

© April 2018

Herausgegeben von der Fachgruppe Migranten der Evangelisch-methodistischen Kirche, SJK in Zusammenarbeit mit dem Referat für Öffentlichkeitsarbeit der Evangelisch-methodistischen Kirche, Dielmannstraße 26, 60599 Frankfurt/M

Alle Rechte vorbehalten. Das Werk einschließlich seiner Teile ist urheberrechtlich geschützt. Jede Verwertung außerhalb der engen Grenzen des Urheberrechts bedarf der vorherigen schriftlichen Zustimmung. Dies gilt besonders für die elektronische oder sonstige Vervielfältigung, Übersetzung, Verbreitung und öffentliche Zugänglichmachung.

Illustration, Umschlaggestaltung und Layout:
Jörg Halsema

Kontakt:
Evangelisch-methodistische Kirche
Fachgruppe Migranten
Landhausstraße 17
69115 Heidelberg

Die unzertrennlichen Brüder Von den Anfängen der methodistischen Kirche

John Wesley war ein kleiner, schlanker, drahtiger Mann. Oft wird er als Reiter auf dem Pferd dargestellt. So war er als Student mit Freunden ausgeritten, vor allem aber fünfzig Jahre lang als Leiter der methodistischen Bewegung durch die Länder des britischen Königreichs und Irland gereist - insgesamt eine Strecke von der Länge des Äquators. Zu Hause waren John und sein vier Jahre jüngerer Bruder Charles in dem kleinen Ort Epworth in Lincolnshire, etwa 400 km nördlich von London. Ihr Vater Samuel war dort Pfarrer. Er und seine Frau Susanna waren Neulinge in Epworth und wurden von den alteingesessenen Leuten nicht immer freundlich behandelt. Susanna brachte 19 Söhne und Töchter zur Welt, von denen neun schon als Kinder starben. John und Charles gehörten zu den jüngeren Geschwistern. Sie wurden streng erzogen und hatten in ihrer Mutter eine ausgezeichnete Lehrerin. Beide durften höhere Schulen in London besuchen und in der berühmten Universitätsstadt Oxford studieren.

John Wesley erlebte als Sechsjähriger etwas Furchtbares. Das Pfarrhaus geriet eines Nachts in Brand. Als alle Bewohner gerettet waren, fehlte John. Da sah ihn jemand am Fenster im oberen Stockwerk stehen und rufen. Tapfere Männer bildeten eine Leiter und retteten den Jungen in letzter Minute. John hat nie vergessen: „Mir wurde zweimal das Leben geschenkt.“ Darum war er überzeugt, dass Gott etwas Besonderes mit ihm vorhatte.

برادران جدایی ناپذیر آغاز کلیسای متودیست

جان و سلی مردی باریک اندام و در عین حال قوی و ورزیده بود. اغلب از او به عنوان سوارکاری بر اسب یاد میشود. در زمان دانشجویی با دوستان خود به سوارکاری می پرداخت، همچنین به مدت پنجاه سال به عنوان سرپرست جنبش متودیست به کشورهای بریتانیای کبیر و ایرلند سفر کرد - در واقع مسیری به مسافت خط استوا. او و برادرش چارلز که چهار سال از او کوچک تر بود، در محلی کوچک بنام اپورت در لینکولن شایر در چهارصد کیلومتری شمال لندن ساکن بودند. پدرشان ساموئل در آنجا کشیش بود.

ساموئل و همسرش سوزانا در آن محل تازه وارد بودند و ساکنان قدیمی اپورت همیشه با آنان رفتار شایسته ای نداشتند. سوزانا 19 فرزند به دنیا آورد که 9 فرزند او در کودکی از دنیا رفتند. جان و چارلز از فرزندان کوچک خانواده بودند. فرزندان خانواده به شدت تحت آموزش و پرورش بودند، مادرشان برای آنان آموزگاری بسیار عالی بود. جان و چارلز توانستند در مدرسه های عالی در لندن تحصیل کنند و در شهر معروف دانشجویی آکسفورد به دانشگاه بروند.

جان و سلی در سن 6 سالگی حادثه ای بسیار هولناک را تجربه کرد. خانه کشیش شبی در شعله های آتش محاصره شد. زمانی که همه ساکنان خانه نجات پیدا کردند متوجه نبودن جان شدند. یکی از شاهدان او را در حالی که در طبقه بالایی خانه بود و فریاد کمک سر میداد دید. مردان شجاع نردبانی ساختند و جان را در آخرین دقیقه نجات دادند.

جان هیچوقت فراموش نکرد که : ,, دو بار زندگی دوباره یافتم" به همین خاطر مطمئن بود که خداوند برای او برنامه ای بی نظیر را مد نظر دارد

Das sah zunächst auch so aus. Er war ein guter Student und wurde bald nach seinem MasterExamen zum „Fellow“ ernannt, der Studenten unterrichtete und ein jährliches Gehalt bezog, solange er unverheiratet war. Bald war er ein bekannter Prediger in Oxford, ließ sich aber schon ein Jahr später beurlauben, um seinem Vater im Pfarrdienst zu helfen. Dort merkte er, dass das nicht seine Berufung war, und ging nach Oxford zurück an die Uni.

In Oxford hatte sich inzwischen ein Kreis von Studenten gebildet, die die Bibel im Urtext studierten, gemeinsam beteten, gute Bücher lasen und sich sozial engagierten. Zu diesem Kreis gehörten auch Charles und der jüngere Freund George Whitefield (sprich: Wittfield). Als John zu ihnen stieß, wurde er bald zum Leiter gewählt. Offensichtlich war er eine begabte Führungsperson, was sich in der späteren methodistischen Bewegung bestätigte. Die jungen Männer teilten ihre Zeit sorgfältig ein, um keine Stunde für belanglose Dinge zu verschwenden. Deshalb wurden sie auch spöttisch „Methodisten“ oder „Heiliger Club“ genannt. Das störte sie nicht in ihrer Lebensführung. Nach und nach mussten sie sich trennen, um eine berufliche Arbeit aufzunehmen.

در ابتدا همه چیز همانگونه بود که او فکر میکرد. او دانشجوی خوبی بود و خیلی زود پس از امتحان کارشناسی ارشد به عنوان „همکار“ به آموزش و تدریس دیگر دانشجویان پرداخت و تا زمانیکه مجرد بود میتوانست سالیانه دستمزدی دریافت کند. در شهر آکسفورد تبدیل به موعظه گری معروف شد اما یکسال پس از آن مرخصی موقتی گرفت تا به پدرش در خدمت کشیشی کمک کند. آنجا بود که دریافت او برای کشیشی خوانده نشده و به دانشگاه آکسفورد بازگشت

در این بین گروهی از دانشجویان در آکسفورد دور هم جمع می شدند؛ به مطالعه کتاب مقدس به زبان اصلی می پرداختند، با هم دعا و نیایش می کردند، کتابهای خوبی مطالعه می کردند و به خدمت در زمینه های اجتماعی می پرداختند. چارلز و دوست جوانترش جورج وینفیلد هم در جمع این دانشجویان بودند.

زمانی که جان به جمع آنان پیوست ، بعد از مدت کوتاهی به عنوان رهبر این جمع دانشجویی انتخاب شد. آشکار بود که او رهبری با استعداد است. این امر بعدها در جنبش متودیسیت ثابت شد.

این مردان جوان اوقات خود را با دقت برنامه ریزی می کردند تا هیچ ساعتی را صرف اعمال بیهوده نکنند. به همین خاطر مردم به آنان با کنایه „ متودیسیت“ یا اعضای „ کلوب مقدسین“ میگفتند. این کنایه ها آن ها را برای انتخاب سبک زندگیشان ادیت نمی کرد. پس از مدتی آنها باید از یکدیگر جدا میشدند تا شغلی پیدا کنند

Da traf es sich gut, dass der Gouverneur der neu gegründeten britischen Kolonie Georgia in Nordamerika einen Sekretär brauchte und auch einen Pfarrer für die anglikanische Gemeinde in Savannah suchte. Charles und John ließen sich verpflichten und segelten im Oktober 1735 über den Atlantik. John war 32, Charles 28 Jahre alt. Auf dem Segelschiff hatten die beiden ein unvergessliches Schlüsselerlebnis. Durch einen Herbststurm geriet ihr Schiff in heftige Turbulenzen. Während die meisten Passagiere sich ängstlich unter Deck verkrochen, gab es eine Gruppe von deutschen Auswanderern, die ruhig blieben und anfangen, Glaubenslieder zu singen. Es waren Männer der Herrnhuter Brüdergemeine. John und Charles waren davon tief beeindruckt und fingen an, Deutsch zu lernen, um mehr von diesen Christen und ihrem Glauben zu erfahren. Später hat John sie und ihren Leiter, Graf Zinzendorf, sogar in Deutschland besucht.

Während Charles sich meist mit dem Gouverneur in der Festung Frederica aufhielt, lebte John als Pfarrer in der jungen Siedlung Savannah. Dort lief für ihn so ziemlich alles schief: Die englischen Siedler waren teilweise schwierige Gemeindeglieder; die Indianer, die John für den christlichen Glauben gewinnen wollte, wiesen ihn zurück. Eine Liebesbeziehung scheiterte an Wesleys unklarem Verhalten. Fluchtartig verließ er Georgia nach knapp zwei Jahren und segelte von Charleston nach England zurück. Er war niedergeschlagen und zweifelte daran, dass er noch wirklich ein Christ war und ob er jemals wieder predigen sollte, nachdem er so versagt hatte.

و چه خوب که در آن زمان فرماندار ایالت تازه تاسیس جورجیا که در آمریکای شمالی مستعمره انگلستان بود؛ به دنبال یک دبیر و یک کشیش برای کلیسای انگلیکایی شهر ساوانا میگشت.

جان و چارلز این وظیفه را بر عهده گرفتند و در ماه اکتبر 1735 با کشتی به آنسوی اقیانوس اطلس سفر کردند.

در آن زمان جان 32 ساله بود و چارلز 28 سال سن داشت. بر روی کشتی بادبانی هر دوی آنها اتفاق بسیار مهمی را تجربه کردند. به واسطه طوفانی پاییزی کشتی آنها در تلاطمی شدید افتاد. در حین اینکه اکثر مسافران با ترس خود را زیر عرشه پنهان می کردند، گروهی از مهاجران آلمانی آرامش خود را حفظ کرده بودند و شروع به خواندن ترانه های مسیحی میکنند. آنها مردان کلیسای هرن هوتن برودرگماینه بودند. جان و چارلز که شدیداً تحت تاثیر قرار گرفته بودند شروع به یادگیری زبان آلمانی کردند تا بیشتر در مورد این مسیحیان و ایمانشان تجربه کنند. چندی بعد جان به دیدار آنها و رهبرشان گراف زینزن دورف در آلمان رفت.

در حالی که چارلز بیشتر با فرماندار در قلعه فردریکا اقامت داشت، جان به عنوان کشیش در شهرک جدید ساوانا به سر میبرد. همه چیز در آنجا برای او بر وفق مراد نبود: مهاجران انگلیسی تا حدودی اعضای مشکل آفرین کلیسا بودند. سرخپوستانی هم که جان قصد ایمان دار کردن آنها را داشت، او را رد می کردند. یک رابطه عاشقانه نیز به دلیل رفتار مبهم جان و سلی به شکست انجامید. او پس از 2 سال شتابان جورجیا را از بندر چارلستون به مقصد انگلستان با کشتی ترک کرد. او بسیار غمگین و دلسرد شده بود و شکی مبنی بر این که آیا او واقعا یک مسیحی میباشد و آیا او پس از این همه شکست و تسلیم شدن در مقابل مشکلات زمانی دوباره به موعظه می پردازد، او را در خود فرا گرفته بود.

Ein zweites Mal wurde ein herrnhutischer Pastor, Peter Böhler, für John und Charles ein wichtiger Seelsorger und Berater. „Predige den Glauben, bis du ihn wieder hast“, sagte er zu John. „Dann wirst du ihn predigen, weil du ihn hast.“ Er vertraute darauf, dass Gott seine Boten John und Charles wieder zurechtbringen würde. Und das geschah wenige Wochen nach ihrer Rückkehr. Zuerst fand Charles seinen Frieden mit Gott, dann auch John. Er beschrieb in seinem Tagebuch, was mit ihm geschah, als er nach einem Gottesdienst in der St. Paul's Cathedral niedergeschlagen und ziellos, aber nicht ganz ohne Hoffnung durch Londons Straßen irrte. Am Morgen hatte er in der Bibel gelesen: „Du bist nicht fern vom Reich Gottes.“ (Markus 12,34) Am Abend ging er in eine Versammlung in der Aldersgate Street und hörte, was Luther in seiner Einleitung in den Römerbrief des Paulus darüber schrieb, wie Gott durch den Glauben an Christus das Herz verändert. „Da merkte ich, wie mir seltsam warm ums Herz wurde, und ich spürte: Ja, ich vertraue auf Christus, auf ihn allein, dass er mich rettet. Mir wurde gewiss, dass er alle meine Sünden vergeben und mich vom Gesetz der Sünde und des Todes gerettet hat“. (Tagebuch vom 24. Mai 1738)

برای بار دوم یک کشیش از کلیسای فرقه هرن هوتز به نام پیتر بولر شبان و مشاور مهمی برای جان و چارلز شد. او به جان گفت: „ایمان را موعظه کن، تا زمانی که آن را دوباره بیابی و بعد آن را موعظه خواهی کرد، زیرا که ایمان داری.“ او مطمئن بود که خداوند قاصدان خود جان و چارلز را دوباره کمک خواهد کرد و این اتفاق چند هفته پس از بازگشت آنها به ایمان رخ داد. ابتدا چارلز آرامش را با خداوند پیدا کرد و پس از او نیز جان در کتاب خاطراتش مینویسد که چه اتفاقی برایش رخ داد زمانیکه او پس از یک مراسم پرستشی در کلیسای جامع سن پول پریشان و بی هدف اما نه کاملاً ناامید در خیابان های لندن پرسه می زد. صبح در کتاب مقدس میخواند: „تو از پادشاهی خدا دور نیستی“ (مرقس فصل 12 آیه 34) و شب هنگام به یک گردهمایی در خیابانی بنام „دروازه عقاب“ میرود و میشوند که مارتین لوتر در مقدمه خود در رابطه با کتاب رومیان پولس اینگونه مینویسد که: „پروردگار از طریق ایمان به مسیح قلب آدمی را عوض می کند.“

„آنجا بود که گرمای ناآشنایی در قلبم احساس کردم و من لمس میکردم: بلی، من به مسیح ایمان دارم، تنها به او که مرا نجات میدهد. اطمینان حاصل کردم که او تمامی گناهانم را بخشیده و مرا از قانون گناه و مرگ رهانیده است.“ (کتاب خاطرات، 24 ماه مه 1738)

Seinem Bruder Charles war es ähnlich ergangen; und nun wollten die beiden Brüder genau das verkündigen und zur Grundlage ihres Lebens machen, was ihnen das Evangelium zugesichert hatte. Gottes Liebe können alle Menschen erfahren. Keiner muss etwas Besonderes leisten oder mitbringen, um ein Kind Gottes zu werden. Es ist umgekehrt: Nachdem sie Gottes Liebe erfahren haben und sich seine Kinder nennen dürfen, können sie anderen Menschen diese Liebe in Wort und Tat weitergeben. Auf diesem Fundament ließ sich etwas Großes bauen.

Als John nach seinem Besuch bei den Herrnhutern von Deutschland nach London zurückkam, hatte dort schon ein anderes Mitglied des früheren „Heiligen Clubs“ eine evangelistische Arbeit begonnen, George Whitefield, den wir schon kennen. Zuerst predigten sie in den Kirchen, wurden aber nach und nach von den Pfarrern abgewiesen, denen diese Verkündigung nicht gefiel. John und Charles fiel es nicht leicht, wie ihr Freund George unter freiem Himmel zu predigen; sie waren schließlich ordinierte Pfarrer der Kirche von England. Bald aber predigten sie vor Fabrik- und Bergwerkstoren, wo die Arbeiter ein- und ausgingen, die keine regelmäßigen Kirchgänger (mehr) waren, oder an anderen geeigneten Orten. So erreichten sie viel mehr Hörerinnen und Hörer als in den Kirchen.

برای برادرش چارلز نیز اتفاقی مشابه رخ داد. دو برادر تصمیم به بشارت دادن پیام کتاب مقدس گرفتند و آن را به عنوان اساس زندگیشان قرار دادند. همه انسانها می توانند عشق و محبت خداوند را تجربه کنند. نیازی نیست که کسی کار بخصوصی انجام دهد و یا چیز بخصوصی با خود همراه داشته باشد تا بتواند فرزند خدا شود. برعکس: بعد از اینکه عشق و محبت خدایی را تجربه کنند و خود را به عنوان فرزندان خدا بشناسند، می توانند این عشق و محبت را به دیگر انسانها در کلام و عملشان انتقال دهند. بر این پایه و اساس چیزی بنیادین و بزرگ در جنبش متودیست شکل گرفت.

زمانی که جان پس از دیدارش با اعضای کلیسای فرقه هرن هوتز از آلمان به انگلستان بازگشت، یک عضو دگر از انجمن پیشین، «کلوب مقدسین» کار بشارت کتاب مقدس را آغاز کرده بود. او کسی نبود جز جورج وینفیلد که با او آشنا هستیم.

آنها ابتدا در کلیساها به موعظه می پرداختند اما با گذشت زمان کشیشان آنان را رد می کردند، چرا که نحوه بشارت خبر خوش کتاب مقدس باب میل این کشیشان نبود.

برای جان و چارلز آسان نبود که مثل دوستشان جورج در محیطی باز موعظه کنند، زیرا آنان کشیشان متعهد کلیسای انگلستان بودند (کشیشانی که از جانب اسقف برای انجام برخی از آیین های مسیحی برگزیده میشوند). اما بعد تصمیم به موعظه کردن روبروی کارخانه ها و معادن در جایی که کارگران رفت و آمد داشتند، کردند. برای کسانی که شاید دیگر پای ثابت کلیسا نبودند. در هر مکان مناسب دیگری به موعظه می پرداختند. بدین ترتیب شنوندگان بیشتری در مقایسه با موعظه در کلیسا پیدا کردند.

Die Wesley-Brüder und Whitefield waren an ihren Amtsgewändern als Pfarrer zu erkennen. Das gab ihnen einen gewissen Schutz in der Öffentlichkeit. Doch bald gab es auch Beschimpfungen und Proteste, die nicht selten von den Behörden gefördert wurden. Dafür muss man wissen, dass England seit 1714 – anders als einige andere europäische Länder – keine Kriege im Land oder revolutionäre Bewegungen kannte. Dennoch gab es eine Bedrohung durch „Bonny Prince Charlie“, ein Mitglied des früheren katholischen Herrscherhauses der Stewarts. Der versuchte von Frankreich aus, Schottland zu erobern und von England zu trennen. Er wurde zwar 1746 in Schottland besiegt, blieb aber gefährlich, so dass jede „Zusammenrottung“ von einigen hundert oder tausend Menschen leicht in den Verdacht geriet, mit diesem Feind zu kollaborieren – so auch die Wesleys und ihre Zuhörer. Öfter wurden sie tätlich angegriffen, bis König Georg II. auf ein Ersuchen von John Wesley die behördlichen Aktionen gegen die Methodisten verbot und sie unter seinen Schutz stellte.

Mit dem Jahresbeginn 1741 nahm John Wesley einen regelmäßigen Reisedienst auf und hielt ihn fast bis zu seinem Tod im März 1791 durch. Für sein Pferd ließ er sich einen speziellen Sattel anfertigen, so dass er auch auf seinen Reisen lesen und schreiben konnte. In London kaufte John eine stillgelegte Gießerei und ließ sie als Versammlungs- und Wohnhauseinrichten. Sie war sein Wohn- und Arbeitsbereich in den Wintermonaten und das erste „Hauptquartier“ der methodistischen Bewegung. Seine verwitwete Mutter wohnte dort bis zu ihrem Tod. Weitere Gemeinden („societies“) wurden gegründet, die größten in Bristol, der Hafenstadt im Westen, und in Newcastle nahe der schottischen Grenze. Zusammen mit London bildeten sie das „methodistische Dreieck“.

برادران وسلی و ویلفیلد در لباسهای رسمی کشیشی به عنوان روحانیون شناخته می شدند و این باعث امنیت آنها در انظار عمومی میشد. اما خیلی زود فحاشی ها و اعتراضات به این عمل هم آغاز شد که بسیاری از این اعتراضات از جانب مقامات دولتی و ادارات رسمی سازماندهی میشد. باید دانست که در انگلستان از سال 1714 - برخلاف برخی از کشورهای اروپایی دیگر - هیچ جنگ داخلی و یا جنبش انقلابی رخ نداده بود. اما یک تهدید از جانب «چارلز ادوارد استوارت» که یکی از اعضای دودمان سلطنتی کاتولیک استوارت بود، وجود داشت. او سعی کرد که از سمت فرانسه، اسکاتلند را تسخیر کند و آن را از انگلستان جدا سازد. او در سال 1746 اسکاتلند را تسخیر کرد اما همچنان تهدید و خطری بزرگ به حساب می آمد. اجتماعات صد و یا هزار نفری مردم به راحتی مورد سوءظن همکاری و خیانت با دشمن قرار میگرفت. وسلی و شنوندگان موعظتاش هم جزو این گروه بودند و اغلب مورد حمله و هجوم قرار می گرفتند تا اینکه پادشاه جورج دوم پس از درخواستی رسمی از جانب جان وسلی، اقدامات دولتی علیه متودیست ها را ممنوع اعلام کرد و آنان را تحت حمایت خود قرار داد.

با آغاز سال 1741 جان وسلی مرتباً به سفرهای کاری می رفت. او به این سفرها تا زمان مرگش در ماه مارس 1791 ادامه داد. برای اسبش زین مخصوصی سفارش داده بود تا بتواند هنگام سفر روی آن به خواندن و نوشتن مشغول شود. در لندن یک کارگاه تعطیل شده ریخته گری را خریداری نمود و آن را طی تعمیراتی به محل اقامت و محل گردهمایی هایش تبدیل کرد. این کارگاه خانه و محل کارش در ماه های زمستانی و همچنین اولین «قرارگاه مرکزی» جنبش متودیست بود. مادر بیوه اش نیز تا زمان مرگ در آنجا زندگی کرد. علاوه بر این اجتماعات دیگری نیز پایه گذاری شدند. از بزرگترین اجتماعات میتوان به شهر بندری بریستول در غرب و نیوکاسل در نزدیکی مرز اسکاتلند اشاره کرد. این دو انجمن و اجتماع لندن «مثلث متودیستی» را تشکیل می دادند.

1744 gründeten die beiden Wesley-Brüder mit vier weiteren Pfarrern und vier Laienpredigern die „Konferenz“, die von da an jährlich zusammenkam. Sie war das Leitungsteam für die ganze Bewegung, das unter Johns Führung über alle wichtigen Fragen und Aufgaben entschied: „Was sollen wir lehren? Wie sollen wir lehren? Was sollen wir tun?“ waren die Leitfragen, mit denen sie Gottes Willen erkennen und zu erfüllen wollten. Fehlentwicklungen wurden korrigiert, neue Prediger aufgenommen und ausgebildet. Die aufrichtige und brüderliche Zusammenarbeit war äußerst wichtig für die junge Bewegung.

Im Zentrum der Lehre steht Christus als Erlöser und Lehrer, als Mensch gewordener Sohn Gottes. Alles Wichtige über ihn, über Gott als unseren Schöpfer und Vater und über den Heiligen Geist und sein Wirken erfahren wir aus der Bibel. Für das Verstehen der Bibel sind auch das vernünftige Denken, die Überlieferung der Christenheit und die Glaubenserfahrung wichtig. Der Glaube ist ein festes Vertrauen auf Gott, das sein Geist in uns weckt, wenn wir sein Wort hören. Er ist kein bloßes Vermuten oder Für-wahr-Halten, sondern eine persönliche Überzeugung, aus der heraus Christen sich in tätiger Nächstenliebe zu anderen Menschen verhalten (können).

در سال 1744 برادران وسلی با چهار کشیش دیگر و چهار واعظ غیرروحانی «نشستی» را تشکیل دادند که از آن پس سالی یک بار گرد هم می آمدند. این «نشست» در واقع تیم رهبری برای جنبش متودیست بود که تحت سرپرستی جان در مورد همه سوالات و وظایف مهم تصمیم گیری می کرد: «چه چیزی را باید آموزش دهیم؟»، «چگونه باید آموزش دهیم؟»، «چه کارهایی باید انجام دهیم؟»، آنها میخواستند از طریق این سوالات کلیدی خواست و اراده خداوند را بشناسند و به آن جامه عمل بپوشانند. شکستها و مشکلات قبلی مورد اصلاح قرار گرفتند، واعظان جدیدی استخدام شدند و تحت آموزش قرار گرفتند. خدمت و همکاری صادقانه، خالصانه و برادرانه برای این جنبش جوان اهمیت خاصی داشت.

در اصول آموزشی، «مسیح» بعنوان نجات دهنده و آموزگار، به عنوان فرزند خداوند که به سیمای انسان درآمد شناخته میشود. تمامی مطالب مهم در مورد او، در مورد خداوند به عنوان آفریدگار و پدرمان، در رابطه با روح القدس و کارهایش را میتوان با مطالعه کتاب مقدس تجربه کرد. برای فهم کتاب مقدس تفکری منطقی و عاقلانه، انتقال دادن رسوم مسیحیت و تجربه ایمانی مهم است. ایمان اعتمادی عمیق و محکم به خداوند است که روح او زمانی که کتاب مقدس را مطالعه میکنیم، آن را در ما بیدار میکند. او گمانه زن، شک و ایمانی عریان نیست، بلکه یک اعتقاد شخصی است که بر اساس آن مسیحیان در اعمالشان با عشق به دیگری (میتوانند) رفتار کنند.

Ihre Reisen führten die Brüder in sehr viele Städte und kleinere Orte in England, Wales, Schottland und Irland. Durch ihre Verkündigung und die ihrer Prediger entstanden Gemeinschaften, die auch regelmäßig besucht und betreut wurden. „Klassen“ – kleinere Gruppen von etwa 12 Personen wurden gebildet. Jede Gruppe hatte einen Leiter, der wöchentlich jedes Mitglied besuchte und an den Gesprächsabenden den Vorsitz hatte. Die Methodisten hielten keine Versammlungen am Sonntagmorgen, sondern waren aufgefordert, an den Sonntagsgottesdiensten der Kirche von England teilzunehmen und dort auch das Abendmahl zu feiern. Diese Regel bestand für die Gemeinden in England bis wenige Jahre nach Wesleys Tod, dann bildeten sich dort eigenständige methodistische Kirchen.

Ganz wichtig war den beiden Brüdern das gemeinsame Singen im Gottesdienst der Gemeinschaften, in den Familien und auch bei den Veranstaltungen unter freiem Himmel. John hat sogar eine Anweisung darüber verfasst, wie man singen soll: „Singe herzlich und mutig“, nicht als wärst du „halb-tot oder halb schlafend“ und „richte deinen Blick auf Gott bei dem, was du singst.“ Schon im ersten Jahr der methodistischen Bewegung haben John und Charles gemeinsam ein Liederbuch erstellt, und viele weitere in den folgenden Jahren. Bis ins 18. Jahrhundert waren Lieder („Hymns“) im Gottesdienst dort etwas Neues! John übertrug einige Lieder aus dem Deutschen. Charles, der hoch begabte Poet, hat ungefähr 9.000 Gedichte und Lieder geschrieben. Etwa fünfzig von ihnen werden bis heute überall gesungen, wo es methodistische Gemeinden gibt. Einige sind auch in anderen Kirchen weltweit beliebt. In unserem Gesangbuch habe ich 22 gezählt. Manche sagen, der Methodismus sei „im Lied geboren“ und habe „eine Theologie in Liedern“.

دو برادر سفرهای زیادی به شهرهای بزرگ و کوچک در انگلستان، ولز، اسکاتلند و ایرلند داشتند. به واسطه بشارت کتاب مقدس و موعظه های آنان، اجتماعاتی تشکیل شدند که به صورت مرتب با آنان دیدار و به اوضاعشان رسیدگی می کردند. «کلاس» هایی با گروههایی متشکل با تقریباً دوازده نفر تشکیل می شدند. هر گروه یک سرپرست داشت که هر هفته به ملاقات یکی از اعضا گروه میرفت و مدیریت گفتگوهای شبانه را هم بر عهده داشت. متودئیست ها صبح روز یکشنبه، گردهمایی و همایش خاصی برگزار نمی کردند، بلکه از اعضا خواسته شده بود که در مراسم پرستشی روزهای یکشنبه کلیسای رسمی انگلستان شرکت کنند و انجام مراسم عشا ربانی را جشن بگیرند. این قانون برای اجتماعات متودئیست ها در انگلستان تا چند سال پس از مرگ برادران وسلی وجود داشت، سپس کلیساهای مستقل متودئیست به وجود آمدند.

برای برادران وسلی خواندن همگانی سرودهای پرستشی هنگام اجرای مراسم نیایش و پرستش در اجتماعات، در خانواده و همچنین در گردهمایی های عمومی بسیار مهم بود. جان حتی دستورالعملی در رابطه با چگونگی خواندن آواز به تحریر در آورد: «جانانه و با شجاعت آواز بخوان، نه طوری که گویی نیمه جان و خواب آلودی و هنگام خواندن آواز توجه خود را به خداوند متمرکز کن.» در اولین سال جنبش متودئیست، جان و چارلز کتاب سرودی نوشتند. آنان اشعار زیادی را در طی سالیان مختلف نیز جمع آوری و به نگارش درآوردند. تا قرن 18 سرودهای پرستشی در آنجا چیزی جدید بودند. جان برخی از اشعار را از زبان آلمانی به انگلیسی ترجمه کرد. چارلز، شاعری بسیار توانا بود و توانست حدود 9000 شعر و سرود پرستشی بسراید. امروزه نیز در کلیساهای متودئیست تقریباً 50 شعر و سرود مختلف از آن زمان خوانده می شوند. برخی از آنها نیز در کلیساهای دیگر در سراسر دنیا محبوبیت خاصی دارند. از قبیل این اشعار میتوان 22 اثر در کتاب سرودمان یافت کرد. برخی بر این عقیده اند، که «متودئیست در سرود و ترانه زاده شده» و یا «متودئیست الهیاتی در سرود دارد.»

Ebenso wichtig wie die Verkündigung des Evangeliums war den Brüdern John und Charles die andere Seite des Glaubens: das Tätigsein für Menschen, die Hilfe brauchten. Schon in den frühen Jahren des „Holy Club“ hatten sich die jungen Männer aktiv für arme Familien eingesetzt – für die Kinder und die Erwachsenen. Sie brachten ihnen Lesen, Schreiben und Rechnen bei, weil sie sich keine Schule leisten konnten. John Wesley gründete 1748 die Kingswood School für die Kinder der methodistischen Prediger. Sie besteht heute noch in der Stadt Bath (England) und ist die weltweit älteste Bildungseinrichtung des Methodismus. Weitere Schulen und Waisenhäuser kamen dazu.

1756 beendete Charles seinen Reisedienst und wurde Pfarrer in Bristol, später in London. Er gründete eine Familie, nahm aber weiterhin Aufgaben in der Konferenz wahr und schrieb neue Lieder. 1771 wurde an der City Road in London die große „Wesley’s Chapel“ gebaut, zu der auch „Wesley’s House“ gehört – bis heute die Zentralkirche und das neue Hauptquartier des Methodismus. John Wesley setzte seinen Reise- und Predigtendienst fort, durch Briefe stand er mit vielen – einfachen wie hochstehenden – Leuten aus England, Europa und Nordamerika, vor allem mit seinen Predigern und Wegbegleitern, in Verbindung.

Er veröffentlichte Stellungnahmen gegen den Sklavenhandel und gegen die unverschuldete Verarmung der Bevölkerung, die nach der Erfindung von Maschinen und durch die Vertreibung von den Äckern der großen Landeigentümer ihren Lebensunterhalt verloren hatte. Die Menschen wanderten in die Städte ab, um in den neuen Fabriken zu arbeiten, blieben aber oft arbeitslos und gerieten ins Elend.

برای برادران و سلی در کنار بشارت و موعظه کتاب مقدس، بخش دیگری از ایمان نیز بسیار حائز اهمیت بود: فعال بودن و فعالیت داشتن برای انسان هایی که نیازمند کمک هستند.

در سالهای اولیه، کلوب مقدسین "برادران جوان و سلی به طور فعال به خانواده های فقیر، کودکان و سالمندان کمک میکردند. به آنان خواندن، نوشتن و حساب کردن می آموختند، چرا که آنها توانایی پرداخت پول برای مدرسه را نداشتند. جان و سلی در سال 1748 مدرسه، کینگز وود" را برای فرزندان و اعطای متودیسیت تاسیس کرد. این مدرسه تا به امروز در شهر، پات" انگلستان دایر است و قدیمی ترین مرکز تحصیلی متودیسیت در دنیا به شمار می رود. سالها بعد، مدارس و یتیمخانه های دیگری نیز تاسیس شدند.

در سال 1756 چارلز به سفرهایش خاتمه داد و به عنوان کشیش در شهر بریستول و بعدها در لندن به خدمت پرداخت. او تشکیل خانواده داد اما همچنان به انجام وظایفش در "نشست" می پرداخت و اشعار و سرودهای جدیدی می سرود. در سال 1771 در سیتی رود شهر لندن کلیسای بزرگی بنام "وسلیز چپل" (کلیسای و سلی) ساخته شد. خانه و سلی هم جزء آن میباشند. تا به امروز از این کلیسا به عنوان کلیسای مرکزی و "قرارگاه مرکزی" جدید متودیسیت یاد میشود.

جان و سلی به سفرها و موعظت خود ادامه میداد و از طریق نامه نگاری با بسیاری از افراد - چه ساده و چه والامقام - با افرادی از انگلستان، اروپا و آمریکای شمالی و به خصوص با واعظان و با همراهانش در ارتباط بود.

او نظرات خود بر ضد تجارت برده و بر ضد فقر ناخواسته جامعه به خاطر اختراع ماشین آلات مختلف و به دنبال آن اخراج کارگران از زمین های زراعی به دلیل ورشکستگی صاحبان زمین ها را انتشار داد. مردم به شهرها مهاجرت می کردند تا در کارخانه های جدید کار کنند اما اغلب بیکار می ماندند و فقیرتر می شدند.

John publizierte Predigten, Artikel und Bücher. Sein erfolgreichstes Buch wurde eine Anleitung zur Behandlung einfacher Krankheiten, die zunächst anonym, seit 1762 mit seinem Namen erschien. In vielen Jahren hatte John medizinische Kenntnisse und Erfahrungenerworben, die er nun öffentlich zur Verfügung stellte. Die einfachen Leute konnten sich ja weder Medizin noch ärztliche Behandlung leisten. Deshalb hatte er schon früh Armenapotheken und mit Hilfe befreundeter Ärzte eine kleine Poliklinik eingerichtet. So verband sich sein Predigen und Schreiben mit praktischen Hilfen, die hier und dort im kleinen Rahmen wirksam waren, aber vielen anderen zum Vorbild wurden.

Am 29. März 1788 starb Charles, am 2. März 1791 John Wesley. Sein letzter Satz lautete: „Das Beste von allem ist: Gott ist mit uns.“ Darum wirkt, was die Brüder verkündigt und getan haben, bis in unsere Zeit und weiter.

Dr. Manfred Marquardt, 22. April 2017
Übersetzung: Kimia Mokari, Juli 2018

جان موعظه ها، مقالات و کتاب هایی منتشر می کرد. موفق ترین کتاب او مقدمه ای شد برای درمان امراض ساده و سطحی. این کتاب نخست به صورت ناشناس و از سال 1762 با نام او به نشر رسید. جان در طی چندین سال دانش و تجربه های پزشکی را کسب کرد که آن را بعدها در اختیار عموم مردم قرار میداد. مردمان قشر پایین جامعه توانایی پرداخت دارو یا درمان پزشکی را نداشتند به همین خاطر جان داروخانه ای برای فقیران دایر کرد و با کمک دوستان پزشک خود درمانگاهی کوچک نیز تاسیس نمود.

و بدین ترتیب کمکهای عملی گواه نوشته ها و موعظه های او بودند و برای بسیاری الگو و سرمشق شدند.

در 29 ماه مارس 1788 چارلز درگذشت و جان در تاریخ دوم ماه مارس 1791 چشم از جهان فرو بست.

آخرین جمله وی این بود: „ بهتر از هر چیز این است که خداوند با ماست.“

به همین دلیل است که آنچه این دو برادر بشارتش را دادند و به آن جامه عمل پوشانیدند، تا به امروز و در آینده نیز تاثیرگذار خواهد بود.

مانفرد ماکوارت، 22 آپریل 2017
ترجمه: کیمیا مکاری، جولای 2018

